

Ivan Pozzoni

BRONHOPNEUMONIJA

Stigla si iz mračnih zemalja hladnog Istoka,
sprženih svijetlim lomačama Jana Husa i Jana Palacha
– podsjećaju me na nejasan zvuk tvog imena
koje još ne znam da izgovorim, koje još ne znam da
viknem –,

stigla si sa torbom punom mojih herkulovskih napora
ne uspijevajući da zamijeniš svoje oči mojima,
ne uspijevajući da se otopiš pod udarcima korozivnog
ukusa mog daha

(moj jezik siječe, izjeda, sagorijeva).

Srodnim dušama ne trebaju dvije duše,
sudaraju se kao tijela u konkretnosti zemlje,
sukobe se oko računa za struju, minusa na računu,
života na ivici,
srodnim dušama ne trebaju dva tijela
kroz koja će se jebati, valjajući se požudno po oznojenim
krevetima

na kojima ostaju otisci lanaca,
srodnim dušama ne trebaju dva uma,
srodnim dušama ne trebaju dva mozga,
srodnim dušama ne trebaju dva srca.

Odletjela si kao dašak vjetra duha jedne krhke ljubavi,
ostavivši mi zadatak da ponovo sastavim krhotine
našeg novog jezika: italijanski – engleski – češki,
u jednom trojstvu koje će, razumno, obilježiti našu
priču,

da se suočim s tvojim strahom da voliš i mojom
nesposobnošću da budem voljen,
da kašljem, da povraćam krv, da gorim (dva mjeseca?)
od nezaustavljive ljubavne bronhopneumonije.

Srodnim dušama ne treba ništa,
dovoljne su same sebi, duplikati sličica
poređani u albumu sjećanja života,
da osvijetle jedan sjajan trenutak sreće
na dodir Boga koji sakuplja leševe i tuđa iskustva,
u Milanu, u Karlsbadu, ili u Milansbad-u.

RINO

Prije no što kritika uopšte shvati da postojim
moraću da završim kao Rino Gaetano, dramatično,
bez zračnog jastuka da zaštiti vozača,
bez vremena da mi zadrži ruku.

Kucati, kucati, kucati tastaturu,
udarati jako, udarati dalje,
u naletu oštrih učeničkih misli
koje će izmijeniti stvarnosti tkanje.

A ja, u međuvremenu, pišem, plaćući suze od cimeta,
u srcu žena koja mi je pomiješala hromozome,
moram da živim u krivinama, kao na trkalištu,
s nožem među zubima, preispitujući sve svoje aksiome.

Nisam siguran da ću uspjeti da preživim
nakon toliko patnje i boli,
u najboljem slučaju naći će me mrtvog,
kada osjete smrad mog tijela trulog.

ROĐENI NAOPAKO

Zašto i dalje pišem?

B., kao Bangladeš, imala je
šesnaest godina, na prozorskoj dasci
balkona jedne milanske gimnazije,
ali šesnaest godina nije bilo dovoljno
da Bog bi je prigrlio u njezinom skoku.

R., kao Rumunija, imala je
trinaest godina, osjećavši ih sto,
i nijedan anđeo
nije letio uz nju.

E., kao Ekvador, imala je
trinaest godina, a Đenova
joj nije ličila na Kito,
u samoći svoje odeće
bez marke, rastrojena.

C., kao Kina, imala je
dvanaest godina, brzo sagorelih,
gledala je s balkona
s željom da ne vidi svet,
bacila se u vrtlog
anksioznosti zbog uspeha.
Njihova imena nije teško
zaboraviti, to su imena
– kao i moje – rođena naopako,
pritisnuta uz stakla
prozora života
skačući s asfalta.

HOTEL ACAPULCO

Moje ruke, koščate, nastavile su kucati tekstove,
pretvarajući u papir svaki glas mrtvacu
koji nije ostavio testament,
zaboravljajući se pobrinuti
za ono što nazivaju normalnim poslom
svakog ljudskog bića: kancelarija, kuća, porodica,
ideal, ukratko, urednog života.

Napustivši, davne 2026, svaku odbranu
Ugovora na neodređeno vrijeme,
Označen kao neuravnotežen,
zatvorio sam se u centru Milana,
Hotel Acapulco, oronuli hotel,
pozivajući na okupljanje snove marginalizovanih,
trošeći ušteđevinu cijelog života
na kiriju, časopise i skromne obroke.

Kada karabinjeri upadnu
u izlisanu sobu Hotela Acapulco
i pronađu još jednog mrtvog bez testamenta,
ko će ispričati običnu priču
starca koji je živio protiv vjetra?

OVDJE SU AUSTRIJANCI STROŽI OD BURBONA

Austrijanac, prave arijevske krvi, vrlo je strog, ne
očarava se,
achtung kaputt kameraden, zahtijeva maksimalnu
fleksibilnost
kako bi cijelu Evropu vratio na nivo iz devedesetih,
bombarduje berze u Milanu potpuno besplatno,
bolje nego što su to radili Radetzky ili Bava Beccaris.

Mogli bismo ponovo pokušati sa štrajkom duvana,
miješajući hašiš sa marihuanom s ravnodušnošću,
iako ne vjerujem da bi funkcionirao štrajk lutrije,
predaleko smo od ustanaka iz 1848,
sada cijela nacija pokušava samo da stigne do jutra,
sanjajući da dobije „ambo“ (dva broja) ili „cinquinu“
(pet brojeva na lutriji).

U nadi da će se vratiti dinastija Burbona,
Milanezi nisu skloni revoluciji,
nervozni su, bune se, pošalju te u k...
a sutradan se vrate u kancelariju,
nemajući energiju veselih Sicilijanaca,
jedine regije sa posebnim statusom koja protestuje
vilama.

Ovdje su Austrijanci stroži od Burbona,
Merkel grmi iz Brisela prijeteći rezolucijama
Evropskog savjeta, u kojem sjede nadnacionalno plaćeni
razni paravani ove ili one multinacionalke,
neodlučni, s naučnom preciznošću svojstvenom
Teutonima,
da li da puste da propadne Grčka ili neka poljoprivredna
firma iz Valkamonike.